

SEM ÁRNYÉK, SEM MELEG

A szülői házban régen öten laktunk: nagymamám, édesanyám, édesapám, testvérem, én. Nagymamámnak minden fáj: a reggel, a napsütés, a földből kinövő fűszál, szeles alkonyon a fák ringása s kilencven éve. Végül csontra aszva egy éjszaka elaludt. Édesanyámnak piros volt az arca, pincétől padlásig ő volt a ház lelke, őt dicsérte az udvar, a kert. Amikor idegen városban laktam, telefonált, levelet írt, értem vonatra szállt. Egy szeles-jeges márciusi napon többé nem jött vissza. Testvérem kisvárosi lett: asszony, lakás, és jöttek a gyerekek.

Néha azt álmodom, édesanyám tesz-vesz a házban: vasalja-hajtogatja a tiszta ruhákat, kalács édes illata árad a szobákban, nagymamám szaloncukrot csomagol, zakatol a varrógépe, öcsém porszívózik, zenét hallgat, édesapám fát vág, a kályhába begyújt. A tegnap kivágatta az öreg szilvafát. Árnyéka sem volt, meleget sem ad, legyint. Ülünk ketten a konyhaasztal körül. Szaggatja a szél a tetőn a cserepeket. Esőcsíkok folynak le az ablakon.